

MDR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 150. Duke Ellington had voor een aantal solisten van zijn orkest solo-stukjes geschreven met als recent hoogtepunt dat voor trompettist Cootie Williams, bij de Victor-session van 28 mei 1940 in Chicago kwamen er twee portretten op de plaat van beroemde figuren uit de zwarte show-business. Bill Robinson (1878-1949) was praktisch tot zijn dood Amerika's grootste danser voor het voetenwerk, en bekend als 'Bojangles'. Hij was 62 toen Ellington zijn hommage-aan-Robinson schreef, op zijn 65-ste zou hij naast Lena Horne de ster zijn in de film Stormy Weather. Duke Ellington's "Bojangles".

plaat 1 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Bojangles (Duke Ellington)
B/1 - 2:54 - RCA FPM1 7047

"Bojangles", 'A portrait of Bill Robinson' met Harry Carney-bariton- en Ben Webster-tenorsaxofoon, Barney Bigard op klarinet.

Bert Williams, (1875-1922), was comedian, zanger, acteur en danser die een tijd lang bij het begin van zijn act in het pikkedonker alle zijn witte handschoen vanachter het zij-doek aan de zaal toonde, die dan als een zelfstandig ding een soort mime-spel deed. In de eerste Europese versie van de show 'Bubbling Brown Sugar' werd dat voortreffelijk ^{gerecreerd} door Avon Long. "A portrait of Bert Williams".

idem Duke Ellington a/h Famous Orchestra: A portrait of Bert Williams
B/2 - 3:08 - idem (Duke Ellington)

Duke Ellington's "A portrait of Bert Williams" met Rex Stewart-corne Barney Bigard-klarinet en Joe Nanton-trombone. 28 mei 1940 door Victor opgenomen in Chicago en dit is de bezetting van het orkest. Wallace Jones en Cootie Williams-trompetten, Rex Stewart-cornet. Lawrence Brown en Joe Nanton-trombones, Juan Tizol-ventiel-trombone. Otto Hardwicke en Johnny Hodges-alt, Ben Webster en Barney Bigard-tenor-, Harry Carney-baritonsaxofoon. Duke Ellington-piano, Fred Guy-gitaar, Jimmy Blanton-bas, Sonny Greer-drums, Billy Strayhorn-arrangeur/orkestrator. Het laatste stuk van deze session was Ellington's "Blue Goose", dat hoort u nu in de versie van een maand later toen het orkest in het 'America dances'-programma van NBC Radio speelde, een transcriptie -radioprogramma-op-de-plaat bestemd voor de BBC in Londen. De omroeper was John Hendley.

plaat 2 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Blue Goose (Duke Ellington)
A/2 - op aank. 3:16 - Queen Disc 007

Johnny Hodges dit keer op sopraansaxofoon, Harry Carney-bariton, Cootie Williams-trompet, Ben Webster-tenorsaxofoon en Lawrence Brown-trombone in "Blue Goose". In ditzelfde programma speelde Ben Webster zijn solostuk dat bij de plaatopname van 4 mei zoveel deining had veroorzaakt, en ik laat u deze versie horen omdat Webster een totaal afwijkende solo blaast, terwijl er nu ook een coda is.

John Hendley weer.

idem Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Cottontail (Duke Ellington)
A/4 - op aank. 3:40 - idem

"Cottontail" van tenorsaxofonist Ben Webster, gearrangeerd door Duke Ellington, behalve de chorus voor de vijfmans saxsectie die door Webster zelf geschreven werd. Cootie Williams op trompet, Harry Carney-baritonsaxofoon. ~~■~~ Dat waren ~~■~~ twee stukken uit het NBC 'America dances'-programma van juni 1940, bestemd voor de BBC. We gaan naar de Victor-session in New York City op 22 juli die begon met Ellington's "Harlem air shaft". Zo'n air shaft in een oud flatgebouw in Harlem diende inderdaad voor wat frisse lucht te zorgen, maar het kwam er op neer zoals Ellington het beschreef, dat je kon ruiken wat je burens aan het eten waren, naar welk radiostation er welke platen ze luisterden, wie er ruzie had met wie - kortom zo'n luchtkoker had met het leven in Harlem te maken. "Harlem air shaft".

plaat 1 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Harlem air shaft (Duke Ellington)
B/4 - 2:56 - RCA FPM1 7047

Joe Nanton-trombone, Cootie Williams-trompet en Barney Bigard-klarinet in "Harlem air shaft". Ellington was in vele opzichten een versierder, want hoe fraai dat verhaal over de inhoud van "Harlem air shaft" ook is, het stuk heette oorspronkelijk "Rumpus in Richmond". En dat hoort u zodadelijk, na dit "All too soon".

idem Duke Ellington a/h Famous Orchestra: All too soon (Duke Ellington)
B/6 - 3:25 - idem

Trombonist Lawrence Brown en tenorsaxofonist Ben Webster in "All too soon" van Duke Ellington, dat eerst een tijd lang de code-naam 'Slow tune' had. Nu dus "Rumpus in Richmond" dat, mooi ingewikkeld, oorspronkelijk deze titel kreeg: "Brassiere" - maar Victor kon toen in 1940 absoluut niet "BH" verkopen als een compositie van Duke Ellington.

idem Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Rumpus in Richmond (Ellington)
B/7 - 2:46 - idem

Cootie Williams-trompet, Barney Bigard-klarinet en Lawrence Brown-trombone, in "Rumpus in Richmond" alias "Brassiere". 'Rumpus' zal hier gebruikt zijn in de betekenis van herrie, lawaai. ~~XXXXXXXXXX~~
Het was het vierde en laatste stuk dat werd opgenomen bij de Victor-session in New York City, 22 juli 1940. In deel 152 ga ik verder met Duke Ellington, want volgende keer hoort u "Topsy" door Charlie Christian dat in deel 143 had moeten zitten, het wordt voorafgegaan door niet algemeen bekende Christian-opnamen van 13 maart 1941. Dit was NOS Jazzgeschiedenis deel 150, MdR.

28:35

0 0 0 0 0

NA 39351

ok 27.10.82